

Aşkın Ta Kendisi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Ocak 2019

“Bizden daha fazla mutlu olabilecek iki insan yoktur.” (Alıntı)

Yasını tuttuğum kalemin en yakın tanığı bilinmezin hıçkırığı.

Kuru bir mendilden üreyen nemi değerli kılan yine yaşlarım.

Öykündüğüm değil övündüğüm hiç değil lakin öldürdüğüm metinlerde ben bir hikâye kahramanıyım.

Yalın seyrinde ömrün; düş birikintilerinde tutkunun...

En yakın tanığıyım aşkın hatta ta kendisiyim.

Körebe oynayan bir çocuk gibi kör hecelere dokunuyorum iflah olmaz hayallerimle aslında dibi tutmuş bir gerçeğin yalancı sunumuyum.

Katedralinde cümlelerin; heybetinde şiirlerin bir de yeknesak varlığında sessizliğin.

Kopan kıyamet çoktan tuzağına düşürdü hayallerimi ve ben Istranca Dağlarında kuş avındayım aslında içimdeki yetim kuşların baş tacı bir akbabayım.

Uyumsuz yüreğimde biriken aşkları kırıp yıldız yaptım belli ki özendim şaire.

Bir şiir tüterken yüreğimin bacasından bir sıfat edindim.

Asılsız değildim ve de mesnetsiz ben bir kılkuyruk yürektim şehrin ve evrenin aşkına talip.

Bir su birikintisine düştüm ölümü çağıran bir şiirde bir imge yoksunu cellât gibi boynumdan kopardım başımı ve bilinçaltımı özel bir kutuya sakladım.

Bedenimde yoksunluk değildi başsızlığım bilakis başına buyruk kelamın nasırlı elleriydi titrek imzamı kayıt altına alan Tanrının unuttuğu bir cümleydim adı hafızalara kazılı.

Gün seğirtti.

Yüreğim seyirdi.

Zaman sustu.

Gün saatlerini yitirdi ve kuşak farkını yok sayıp atalarına özendim.

Koyu bir gölgede kör bir noktaydım. Ah, ilahi yüreğim, demeye meylettiğim soylu çok soylu bir yalnızlığa gönül verdim.

Sevdiğim mevsimler kiskandı yalnızlığımı. Yalnızlığım kaçtı kalabalıktan oysaki insan sevgime ket vurmamalıydı ıssızlık.

Sevgiden mütevellit ruhumda üç beş gelincik peyda oldu ölümüne sevmeyi ikbal; aşkı rabıta ve yarını tufan bildiğim...

Solan bir ışıktan nemalandım gece usulca çalarken yüreğimi ve kapımı.

Anda saklı ümitlerimi yarına taşıdım: yarını dün bildim ve öncemi son belledim.

Göğün zarif nüansında ve Tanrının ilahi sunumunda kaybolan dünümü yarınla tanıştırdım.

Adı olmayan bir aşkımla aslında sancısına yenik düşen bir şair aslında közünde olmazı olur bellemiş koz olarak da ömrünü öne sürmüştü.

Sahiplendiğim hiçbir şey yoktu çünkü sahibiydim aşkın hem de doğduğumun günden bu yana.

Sıtmaya yakalandı gökyüzü ve aşk perhize girdi.

Don yağdı iklimler peyda oldu: ne sıcak; ne soğuk.

Kurak değildi yüreğim oysa erişkin bir rahmeti nemli bellemişim üzölmeye vesile olan hangi detaysa ben iki büklüm şiirleri naşımında görmek istediğimden çıkıp da yola sonlanmayan o nakarat tıpkı takılı plağın kırık iğneye yaptığı reveransla Tanrı ile sohbete başladım.

Uyumsuz bir ışık gibi geceyi deldim.

İçimi delen şahika yüreğinde ben bir izdim belki de isimsiz yalnızlığımın sana şerh düştüm aklıma mukayyet olmak adına yazdığım her satırı itina ile sundum sana bir bir.

Ölü bir şairden daha ölüydüm aslında şiirden başka sığınağım yoktu aslında şiir yazdığımı filan da beyan

etmiyordum aslında kıblemde doğurgan bir Tanrıyı oynadı yalnızlık.

Sessizliğine hürmet ettim.

Asil duruşundaki asilik ile yüz göz oldum: Tanrı beni affetsin.

Tek kişilik yalnızlığımdan çıkıp da yola iki kişilik bir sırta düştü aklım.

Yalın seyrinde öykülerin mutlandım.

Şahit mevsimlerde ikramına doyamadım acıların.

Ben göğe âşıktım oysa gökte bir yıldızdan bile küçük bir izlekti tıpkı içimdeki boşluğu dolduran kudretli bir sevgiyi taşkın bir ırmakta evrene sunan bir su damlasından bile küçüktüm.

Ellerim küçüktü ve ayaklarım aslında sığındığım İlahi Güçtü bu ürkünç yalnızlığımı her boykot ettiğimde ne zamanki düşsem aşka.

Beşeri bir aşkın tanıklığında şehir ile sözleştim.

İlahi Aşkın rücu bulduğu her fasılada aşk ile sözlendim.

Gönül isterdi'lerden çıkıp da yola keşke mahiyetinde yarım ağız bir sevinç kundaklandı bu sefer.

Sair hece.

Kıyamet öncesi peşin yatırdığım ömürlük kiram aslında ben ömürlük kelimelerimi yonttum her gece ve mütemadiyen kaykılan o güzergahta ben devre arası nutku tutulan bir antrenör gibi içimdeki oyuncuları azarladım.

Bir bölümdüm.

Bir rakamdım.

Bir rakımdım şehir ile aynı hizada.

Böldüm; bölündüm.

Karekökünü aldım olmayan sevinçlerimin sonra lades dedim sonra lanet okudum düzene.

Dermanımdı gece.

Aştı hümayunum.

Zamandı tutsağı olduğum.

Karadan bozma bir renkle izdivaç yaptığım hadisleri iken evrenin yüreğimde deli gibi çağlayan.

Nankör bir dosttu yalandan söylemler.

Seni seviyorum'dan çıkıp da yola ihanete düşenler.

Kadıncı zaman.

Erkekti hoyrat.

Çocuktan ölen masumiyet.

Yüreği urgan; aşkı kepaze yaşayan nidalarda ben çöreklenen günü savurdum; bir yılmayı doğurdum; bir yergiyi lav ettim ve yanıldım yeniden ve yeniden ve alındım aslında tutsaklığında lal alfabenin ben yeni bir harf doğurdum elif'ten alacaklı ve dünden eski.

Gündüm.

Geceydim.

Yalnızdım aslında çoğul kimliğimle bölündüm kendime ve kendimce soyutladım kendimi kendimden.

Aşka selam veren bir inkârda; yüreğini öldüren kepaze bir tufanda ve mahremini göz önünde yaşayan hadiselerle yoğurdum ben hayatı.

Göbek bağına yenik düştüm çünkü ölü bir beyit kadar tatsız ve kısaydım lakin izahı olmayan heceler bürüdü gözümü ve büründüm yeniden ikincil bir kimliğe.

Güneşi teğet geçti ay.

Ay'ı yok saydı gezegenler.

Ruhumu sattım geceye.

Gece övdü hicvini.

Yalnızlıktan çıkıp da yola sevgiye düşüp de yolum ve inkâr edildiğim kadar iddia etmekten yorgun düştüğüm.

Ocak gibiydim.

Azat etmiştim oysa mevsimleri.

Yüreği olmayan bir ceylandım ölümüne özgürlüğüne ve hayata sevdalı.

Bir miat idi dolan: bir rükû idi sezdiği ruhumun.

Kuraktım ve karanlık oysaki aydınlık kadar kutsaldım içimde biriktirdiğim hadisler.

Yalın ve kaygandı içimdeki kaftan.

Ben büründüm sevgiyi.

Hırs bürümüştü zalimi.

Mansur bir şiirde ya da bir düzlemde ve ben kekremesi bir zihniyetle yalanı azat ettiğim ekmek teknemde doğrucu bir fasıla ile tahayyül ettiğim belki de kurda kuşa yem ettiğim içimdeki dokular sayesinde dokuna dokuna bilinmeze buldum doğru yolu hangi afakî gölge ise ihbar ettiğim Tanrıya ve sükûnet öncesi izdihamda son bir ayrılık daha nakşetmişken peyda olan kudretin penceresinde zarif bir terennümü resmederken kalemim.